

Την κρυστάλλινη θάλασσα ατένιζε
Την ουράνια γαλήνη εξέταζε
Τις κραυγές των γλάρων λαχτάραγε να ακούσει
Ψάρια και άλλους μεζέδες να τους κεράσει

Οι γλάροι μόνο τον είχαν αφήσει
Το πέπλο του θανάτου τους είχε σκεπάσει
Η απελπισία φαινόταν στο πρόσωπό του
Έσβησε το φως του φάρου του

Χρόνια τον είχε τυλίξει η μοναξιά
Μα πρώτη φορά την ένιωθε αληθινά
Ένωθε τον πόνο και την πίκρα της να τον τυλίγουν
Ένωθε ότι σε ησυχία δεν τον αφήνουν

Ε. Κανελλοπούλου (Γ2)